

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **A. J.**, zastoupeného Mgr. Miroslavem Burgetem, advokátem se sídlem AK náměstí T. G. Masaryka 11, Prostějov, proti žalovanému: **ředitel Krajského ředitelství policie Severomoravského kraje**, se sídlem ul. 30. dubna 24, Ostrava, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 6. 2009, č. KRPT-37351-6/ČJ-2009-0700KR-PK, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 2. 2010, č. j. 22 Ca 235/2009 - 25,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal včas kasační stížnost proti usnesení Krajského soudu v Ostravě, kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného, které je specifikováno v záhlaví tohoto rozsudku. Tímto rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Severomoravského kraje pro vnější službu ve věcech služebního poměru č. NŘSMKVS-309/2009 ze dne 30. 3. 2009, kterým byl žalobce podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“), propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky.

Krajský soud ze správního spisu zjistil, že napadené rozhodnutí žalovaného bylo žalobci doručeno dne 22. 6. 2009. Ze spisu Okresního soudu v Olomouci zjistil, že žalobce

u tohoto soudu již dne 27. 5. 2009 podal proti žalovanému označenému jako „Česká republika-Ministerstvo vnitra, Policie ČR, Krajské ředitelství Policie SM kraje“ žalobu „o určení neplatnosti ukončení služebního poměru příslušníka bezpečnostního sboru“, kterou se domáhal, aby okresní soud určil, že „propuštění žalobce od žalovaného na základě rozhodnutí PČR, náměstka ředitele KŘ PČR Sm kraje pro vnější službu ve věcech služebního poměru ze dne 30. 3. 2009 č. NŘSMKVS-30/2009 je neplatné.“ V podání označeném jako doplnění žaloby, které bylo okresnímu soudu doručeno dne 9. 7. 2009, žalobce uvedl, že na podané žalobě trvá a upřesňuje ji o to, že dne 19. 6. 2009 mu bylo doručeno nyní napadené rozhodnutí žalovaného, toto rozhodnutí přikládá a „pouze tak doplňuje svá tvrzení.“ Okresní soud usnesením ze dne 26. 8. 2009, č. j. 16 C 265/2009 - 27, které nabylo právní moci dne 17. 9. 2009, řízení podle § 104b odst. 1 občanského soudního řádu zastavil a žalobce poučil o možnosti podat žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve správním soudnictví do 1 měsíce od právní moci usnesení o zastavení řízení u věcně příslušného Krajského soudu v Ostravě.

Krajský soud zkoumal, zda žaloba nebyla podána předčasně či opožděně. Žalobce podal u okresního soudu žalobu směřující výhradně proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí a současně podal proti tomuto správnímu rozhodnutí odvolání. Byť sice v občanskoprávním řízení poukázal v doplnění žaloby na to, že o jeho odvolání žalovaný rozhodl, setrval na žalobě v jejím původním znění. To podle krajského soudu svědčí pro závěr, že žaloba byla podána předčasně podle § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Žalobce při podání žaloby v občanskoprávním řízení nenaplnil podmínku vyčerpání řádných opravných prostředků v řízení před správním orgánem, uvedenou v § 5 a § 68 písm. a) s. ř. s. Žaloba je podle krajského soudu tedy nepřípustná a ani to, že žalobce u krajského soudu podal žalobu v jednoměsíční lhůtě, nemůže zhojit nedostatek podmínky řízení, tedy předčasnost žaloby, pro kterou je nutno ji podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítnout.

Krajský soud se také zabýval otázkou, zda žaloba nebyla podána naopak opožděně. Žalobu hodnotil v tom směru, že teprve v žalobě doručené krajskému soudu se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí. Krajský soud proto posuzoval, zda bez ohledu na občanskoprávní řízení podal žalobce žalobu včas, tedy v šedesátidenní lhůtě od právní moci napadeného rozhodnutí (§ 196 odst. 1 zákona o služebním poměru). Rozhodnutí žalovaného bylo žalobci doručeno dne 22. 6. 2009, ale správní žaloba proti němu byla žalobcem podána k poštovní přepravě až dne 21. 9. 2009, tedy zjevně po uplynutí lhůty stanovené v § 196 odst. 1 zákona o služebním poměru. Krajský soud z tohoto hlediska žalobu vyhodnotil jako opožděnou, což považoval za důvod pro odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

V kasační stížnosti namítl stěžovatel nezákonnost rozhodnutí soudu o odmítnutí žaloby. Podle stěžovatele lze předčasnost žaloby připustit v případě, že orgán rozhodující o opravném prostředku jedná v souladu s procesními pravidly. V jeho případě však odvolací orgán nedodržel § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru, podle něhož odvolací orgán je povinen rozhodnout o odvolání bez zbytečného odkladu. Odvolací orgán však rozhodl až po 62 dnech a za tohoto stavu měl stěžovatel za to, že vyčerpal opravné prostředky a proto podal žalobu k Okresnímu soudu v Olomouci. Stěžovatel poté doručil rozhodnutí o

odvolání okresnímu soudu, ten ho však nikterak nepoučil, ačkoliv nemohl podat novou žalobu „z důvodu existence překážky věci zahájené“. Jelikož účastníci byli totožní a přezkoumávaná věc také, doplnění žaloby ze dne 7. 7. 2009 mělo být vykládáno jako uplatnění práva stěžovatele na soudní přezkum v zákonné lhůtě, a pokud tomu tak nebylo, měl být vyzván k odstranění vad podání. Okresní soud stěžovatele informoval, že žaloba byla podána u špatného soudu a že ji lze podat u Krajského soudu v Ostravě; to však učinil až v době, kdy lhůta k podání žaloby u krajského soudu již uplynula. Stěžovateli nemůže být dávána k tíži uvedená kombinace faktorů, navíc je logické, že pokud napadá rozhodnutí první instance a druhá instance jej beze změny potvrdí, tato skutečnost nemá vliv na požadavek přezkumu a jeho úkon „se dá na tomto základě vyložit.“ Stěžovatel dále odkázal zejména na nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 269/99, podle něhož porušení některé z norem jednoduchého práva, a to v důsledku svévole nebo v důsledku interpretace, jež je v extrémním rozporu s principy spravedlnosti (např. přepjatý formalizmus), zakládá dotčení na základním právu nebo svobodě. Stěžovatel též poukázal na čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Dodatečně stěžovatel předložil rozsudek Krajského soudu v Ostravě, pobočka Olomouc, ze dne 4. 5. 2011, č.j. 55 To 62/2011-480, jímž byl stěžovatel zproštěn obžaloby z trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) tr. zák., neboť nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro něž je obžalovaný (stěžovatel) stíhán. Přitom šlo o skutek, kvůli němuž byl stěžovatel propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky.

Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti nebylo podáno.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná. Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud je vázán důvody kasační stížnosti (s výjimkou případů uvedených v § 109 odst. 3 s. ř. s.), je k projednání kasační stížnosti třeba, aby její důvody odrážely obsah rozhodnutí krajského soudu. V případě, že je kasační stížností napadeno usnesení soudu o odmítnutí žaloby, přichází pro stěžovatele z povahy věci v úvahu pouze kasační důvody podle § 103 odst. 1 pism. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí žaloby. Rozsah přezkumu rozhodnutí soudu je tak vymezen povahou a obsahem přezkoumávaného rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2005, č. j. 2 As 45/2005 - 65, dostupný na www.nssoud.cz.).

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení Krajského soudu v Ostravě z hlediska stížního bodu uplatněného ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nutno předeslat, že všechny procesní obtíže a nesrovnalosti si způsobil stěžovatel tím, že, ač kvalifikovaně právně zastoupen, nepostřehl rozdíly mezi žalobou na určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru podle zákoníku práce, která je projednávána v občanském soudním řízení, a žalobou na zrušení rozhodnutí odvolacího správního orgánu o propuštění policisty ze služebního poměru, která je projednávána ve správním

soudnictví. Tyto rozdíly, které stěžovatel nerespektoval, se týkají věcné a místní příslušnosti soudu, obsahu žaloby a jejího petitu i lhůt k podání žaloby.

Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Podle § 196 odst. 1 zákona o služebním poměru účastník může podat žalobu u soudu proti rozhodnutí, které bylo vydáno v řízení podle tohoto zákona, do 60 dnů od právní moci rozhodnutí.

Jak již bylo shora uvedeno, rozhodnutí žalovaného bylo stěžovateli doručeno dne 22. 6. 2009, takže žalobu ve správním soudnictví, měla-li být podána včas, bylo možno podat nejpozději dne 21. 8. 2009. Stěžovatel však žalobu podal až dne 21. 9. 2009, tedy opožděně, přičemž zmeškání lhůty k podání žaloby nelze prominout.

Nejvyšší správní soud nemůže akceptovat lhůtu k podání žaloby, která by se odvíjela od právní moci usnesení Okresního soudu v Olomouci o zastavení řízení a poučení o možnosti podat do 1 měsíce žalobu ve správním soudnictví, protože u tohoto okresního soudu se jednalo o jiné řízení vyvolané žalobou na určení neplatnosti propuštění ze služebního poměru, podanou proti rozhodnutí prvostupňového správního orgánu. Na této žalobě stěžovatel výslovně setrval a rozhodnutí žalovaného považoval za důkaz oprávněnosti žaloby, kterou u okresního soudu podal.

Jestliže krajský soud dospěl k závěru, že žalobu je nutno odmítnout proto, že byla podána opožděně, posoudil věc v souladu se zákonem a kasační stížnost není důvodná. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, které mu vznikly. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly náklady přesahující jeho běžnou úřední činnost.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. července 2011

JUDr. Petr Průcha
předseda
senátu